

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 28 listopada 2024 r.

Poz. 5891

WYROK NR II SA/WR 722/23
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 7 maja 2024 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędziowie:

Sędzia WSA Władysław Kulon (spr.)

Sędzia WSA Olga Białek

Sędzia WSA Wojciech Śnieżyński

po rozpoznaniu w Wydziale II w trybie uproszczonym
na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 maja 2024 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Miejskiej w Obornikach Śląskich
z dnia 31 sierpnia 2023 r. nr LXVII/525/23
w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego
dla części gminy Oborniki Śląskie

I. stwierdza nieważność § 9 ust. 7 pkt 1 oraz § 21 ust. 1 we fragmencie „oznaczone symbolem od MN/1 do MN/7” zaskarżonej uchwały;

II. zasądza od Gminy Oborniki Śląskie na rzecz strony skarżącej kwotę 480 zł (słownie: czterysta osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

W dniu 31 sierpnia 2023 r. Rada Miejskiej w Obornikach Śląskich podjęła na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40 ze zm.; dalej „u.s.g.”) w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503 ze zm.; zwana dalej „u.p.z.p.”) uchwałę nr LXVII/525/23 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części gminy Oborniki Śląskie.

Wojewoda Dolnośląski działając na podstawie art. 93 ust. 1 u.s.g. zaskarżył powyższą uchwałę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, wnosząc o stwierdzenie nieważności jej:

1) § 9 ust. 7 pkt 1 jako podjętego z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p. (Dz. U. z 2023 r. poz. 977 ze zm.) w zw. z § 4 pkt 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. nr 164, poz. 1587; zwane dalej „rozp.MI”) oraz w zw. z art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2022 r. poz. 840 ze zm.; zwana dalej „u.o.z.”), polegającym na podjęciu regulacji dotyczących ochrony zabytków z przekroczeniem zakresu przyznanej kompetencji;

2) § 21 ust. 1 we fragmencie „oznaczone symbolem od MN/1 do MN/7” jako podjętego z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 1 i pkt 6 i art. 20 ust. 1 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 1 i § 8 ust. 2 rozp.MI, polegającym na naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego poprzez brak ujęcia w ustaleniach zawartych w treści uchwały terenu przedstawionego na załączniku graficznym nr 10 do uchwały oznaczonego symbolem MN/8

oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi, odnosząc się do pkt 1), organ nadzoru wskazał, iż w art. 19 ust. 3 u.o.z. przyjęto, że w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustala się, w zależności od potrzeb, strefy ochrony konserwatorskiej obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniemi planu ograniczenia, zakazy i nakazy, mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków. Kompetencja wynikająca z u.o.z. pozwala zatem na ustalenie stref konserwatorskich, a w ramach tych stref ograniczeń, zakazów i nakazów. Mając to na uwadze, Wojewoda stwierdził, że w planie miejscowym można ustanowić nakazy, zakazy i ograniczenia, które muszą być jednak odnoszone do terenów chronionych (stref konserwatorskich). Tymczasem w § 9 ust. 7 pkt 1 zaskarżonej uchwały zostały wprowadzone ustalenia planistyczne odnoszące się do konkretnych obiektów budowlanych figurujących w rejestrze zabytków. Do dokonywania takich indywidualizowanych regulacji w planie miejscowym Rada Miejska nie jest upoważniona. Powoływane w skardze regulacje ustawowe (art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p., § 4 pkt 4 rozp.MI, art. 19 u.o.z.) wyraźnie wskazują, że normy związane z ochroną zabytków mogą być w planie miejscowym ustalane dla poszczególnych terenów ujmowanych w strefy ochrony konserwatorskiej, nie zaś odnosić się do indywidualnie określonych zabytków nieruchomych będących obiektami budowlanymi.

Odnosząc się zaś do pkt 2) skargi, Wojewoda wskazał, że – jak wynika z załącznika nr 10 do zaskarżonej uchwały stanowiącego jeden z rysunków planu – w granicach obszaru objętego planem znajduje się wyznaczony w liniach rozgraniczających teren oznaczony symbolem MN/8. Z legendy rysunku wynika, że jest to teren zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej. Jednocześnie w treści uchwały brak jest jakichkolwiek ustaleń dotyczących tego terenu. W § 21 zaskarżonej uchwały wprowadzono ustalenia dla wyznaczonych na załączniku nr 10 w obrębie Wilczyn terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, jednak odniesiono się do terenów oznaczonych symbolem od MN/1 do MN/7. Powołując się na art. 20 ust. 1, art. 15 ust. 2 pkt 1 i pkt 6 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 1 i § 8 ust. 2 rozp.MI, organ stwierdził, że część tekstowa planu oraz załącznik graficzny stanowią całość. Postanowienia części tekstowej planu oraz oznaczenia graficzne powinny umożliwiać jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem części tekstowej miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W przypadku, gdy powiązanie takie nie jest możliwe, oznacza to, że zostały naruszone zasady sporządzania planu. Jak wynika z wyjaśnień Gminy złożonych w toku postępowania nadzorczego brak wymienienia terenu MN/8 w ustaleniach szczegółowych planu dla załącznika nr 10 stanowi oczywistą omyłkę. Ustalenia dla tego terenu są takie same jak dla pozostałych terenów oznaczonych na załączniku nr 10 symbolem MN – tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej (dowód: kopia pisma Gminy Oborniki Śląskie z dnia 13 listopada 2023 r. znak: AG. 6721.2.2021). Wobec powyższego oświadczenia o prawidłowości ustaleń zawartych w § 21 zaskarżonej uchwały w zakresie wszystkich terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej zlokalizowanych na załączniku graficznym nr 10 do uchwały oraz w celu przywrócenia stanu zgodnego z prawem za uzasadniony i wystarczający należy uznać wniosek o stwierdzenie nieważności § 21 ust. 1 we fragmencie „oznaczone symbolem od MN/1 do MN/7”. Wyeliminowanie z powyższej regulacji odniesienia

do konkretnych symboli terenów pozwoli na zastosowanie tych ustaleń także do pominiętego w tekście uchwały terenu o symbolu MN/8, a także pozwoli adresatom normy prawnej na ustalenie intencji lokalnego prawodawcy i umożliwi im zachowanie zgodne z jej treścią.

W odpowiedzi na skargę Burmistrz Obornik Śląskich wniosł o uznanie skargi za zasadną oraz niezasądzenie na rzecz organu kosztów zastępstwa procesowego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 2492 ze zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej oraz rozstrzyganie sporów kompetencyjnych i o właściwość między tymi organami a organami administracji rządowej. Kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (art. 1 § 2 w/w ustawy). W myśl zaś art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 ze zm.: zwana dalej „P.p.s.a.”), zakres kontroli działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej (pkt 5) i akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej (pkt 6). Zgodnie z art. 147 § 1 P.p.s.a., sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Wrazie nieuwzględnienia skargi w całości albo w części sąd oddala skargę odpowiednio w całości albo w części (art. 151 P.p.s.a.).

Skarga wniesiona w niniejszej sprawie dotyczy uchwały, której przedmiotem jest uchwalenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, stanowiącej zatem – zgodnie z art. 14 ust. 8 u.p.z.p. – akt prawa miejscowego. A więc jest ona objęta zakresem art. 3 § 2 pkt 5 P.p.s.a. Wskazać w tym miejscu należy, że uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest wyrazem tzw. władztwa planistycznego, które posiada gmina. Może ona samodzielnie decydować o sposobie zagospodarowania terenu, wprowadzając do planu miejscowego bądź to precyzyjne zapisy bądź też postanowienia ogólne dla poszczególnych terenów. Wszelkie jednak czynności gminy, także o charakterze publicznoprawnym, muszą odznaczać się legalnością, gdyż gmina jest obowiązana działać zgodnie z prawem.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 u.p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Wskazanie w powyższym przepisie podstaw nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego prowadzi do wniosku, że przepis ten stanowi *lex specialis* wobec art. 91 ust. 1 u.s.g., zgodnie z którym uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Oznacza to, że rozstrzygnięcia nadzorcze wojewody albo orzeczenie sądu administracyjnego stwierdzające nieważność uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są wydawane w przypadku zajścia co najmniej jednej z podstaw nieważności wymienionych w art. 28 ust. 1 u.p.z.p. Zatem pozostałe naruszenia prawa (niewymienione w powołanym wyżej przepisie) należałoby traktować jako nieistotne, a więc niebędące przyczyną nieważności uchwały. Zasady sporządzania planu miejscowego rozumiane są jako wartości i merytoryczne wymogi kształtowania polityki przestrzennej przez uprawnione organy dotyczące m.in. zawartych w akcie planistycznym ustaleń. W przypadku naruszenia zasad sporządzania planu ustawodawca nie wymaga, aby przedmiotowe naruszenie miało charakter istotny, co oznacza, że każde naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego skutkować będzie stwierdzeniem nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części. Z tych samych względów każde naruszenie właściwości organów w zakresie sporządzania planu miejscowego skutkować będzie stwierdzeniem nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części.

Mając na względzie powyższe kryteria kontroli, Sąd stwierdził w pierwszej kolejności, że istnieje konieczność wyeliminowania z obrotu prawnego § 9 ust. 7 pkt 1 zaskarżonej uchwały jako istotnie naruszającego art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 4 rozp.MI oraz w zw. z art. 19 ust. 3 u.o.z.

Oceniając legalność zakwestionowanego przez Wojewodę zapisu § 9 ust. 7 pkt 1 zaskarżonej uchwały, Sąd miał na uwadze, że w stanowieniu aktów prawa miejscowego organy samorządu terytorialnego związane są ramami stworzonymi przez ustawy. Akty powyższe są aktami o charakterze podstawowym, a zatem są stanowione na podstawie upoważnień ustawowych, nie mogą zatem wykroczyć poza jakiegokolwiek

unormowania ustawowe, czynić wyjątków od ogólnie przyjętych rozwiązań ustawowych, a także powtarzać kwestii uregulowanych w aktach prawnych hierarchicznie wyższych. W doktrynie występuje przekonanie, że prawo miejscowe ma charakter wyłącznie wykonawczy w stosunku do ustaw. W Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej próżno bowiem szukać delegacji prawotwórczych dla organów samorządowych. A zatem trafna jest teza, że samorząd terytorialny nie posiada pozycji autonomicznej, lecz jest jedynie formą zdecentralizowanej administracji. Decentralizacja procesu tworzenia przepisów wykonawczych do ustaw, w postaci prawa miejscowego, zakłada co prawda zróżnicowanie ich treści, ale to zróżnicowanie może sięgnąć do granic wyznaczonych przez prawo.

Wprowadzając analizowane regulacje § 9 ust. 7 pkt 1 zaskarżonej uchwały Rada Miejska zobligowana więc była działać w zakresie przyznanych jej ustawowo kompetencji wynikających z przepisów u.p.z.p., przyznana jej kompetencja w zakresie uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz samodzielność kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy nie oznacza zupełnej dowolności. Akt prawa miejscowego organu jednostki samorządu terytorialnego stanowiony jest na podstawie upoważnienia ustawowego i winien być sporządzany tak, by przyjęte na tej podstawie normy uzupełniały wydane przez inne podmioty przepisy powszechnie obowiązujące kształtujące prawa i obowiązki ich adresatów. Ustawodawca formułując określoną delegację do wydania aktu wykonawczego, przekazuje upoważnienie do uregulowania wyłącznie kwestii nie objętych dotąd żadną normą o charakterze powszechnie obowiązującym w celu ukształtowania stanu prawnego uwzględniającego m.in. specyfikę, możliwości i potrzeby środowiska, do którego właściwy akt wykonawczy jest skierowany. Akty te nie mogą zatem wykraczać poza jakiekolwiek unormowania ustawowe, czynić wyjątków od ogólnie przyjętych rozwiązań ustawowych, a także powtarzać kwestii uregulowanych w aktach prawnych hierarchicznie wyższych. Muszą zawierać sformułowania jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego. Tylko w ustawie dozwolone jest ustalanie obowiązków i praw obywateli oraz określenie wyjątków władczej ingerencji w konstytucyjnie gwarantowane prawa i wolności obywateli. Również tylko w ustawie dopuszczalne jest określenie kompetencji organów administracji publicznej. Zakres upoważnienia winien być zawsze ustalany przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, działania w granicach i na podstawie prawa oraz innych przepisów regulujących daną dziedzinę (art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły – zakaz dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii (wyroki WSA w Wrocławiu z dnia: 26 stycznia 2005 r., IV SA/Wr 807/04; 20 listopada 2012 r., II SA/Wr 688/12).

Zgodnie natomiast z przepisami u.p.z.p., w planie miejscowym określa się obowiązkowo m.in. zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej (art. 1 ust. 2 pkt 4 i art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p.). Słusznie zwrócił uwagę w skardze Wojewoda na przepisy art. 19 u.o.z. Zgodnie z ust. 1 tego artykułu, w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się w szczególności ochronę zabytków nieruchomych:

- 1) objętych formami ochrony, o których mowa w art. 7, wraz z ich otoczeniem;
- 2) ujętych w wojewódzkiej lub gminnej ewidencji zabytków.

Formami ochrony zabytków, o których mowa w art. 7 u.o.z., są natomiast:

- 1) wpis do rejestru zabytków;
- 1a) wpis na Listę Skarbów Dziedzictwa;
- 2) uznanie za pomnik historii;
- 3) utworzenie parku kulturowego;
- 4) ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej lub decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego.

Zgodnie zaś z ust. 3 art. 19 u.o.z., w studium i planie, o których mowa w ust. 1, ustala się, w zależności od potrzeb, strefy ochrony konserwatorskiej obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniami planu ograniczenia, zakazy i nakazy, mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków. Zgodnie natomiast z § 4 pkt 4 rozp.MI, ustalenia dotyczące zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej powinny zawierać określenie obiektów i terenów chronionych ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w tym określenie nakazów, zakazów, dopuszczień i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów. Zdaniem Sądu, zakwestionowany przez Wojewodę § 9 ust. 7 pkt 1

zaskarżonej uchwały należy uznać za niezgodne z prawem przekroczenie przez organ stanowiący gminy powierzonych przez przepisy prawne kompetencji. Jak wynika z treści § 9 ust. 7 pkt 1 zaskarżonej uchwały:

„7. Dla obiektów budowlanych figurujących w rejestrze zabytków obowiązują ustalenia:

1) należy zachować lub w przypadku zniszczenia odtworzyć ich rozplanowanie, gabaryty, bryłę, geometrię dachu, formę i rozmieszczenie otworów oraz detal architektoniczny;”.

Tak sformułowane obowiązki niewątpliwie pozbawione są podstawy prawnej, a kwestionowany przepis zaskarżonej uchwały należy uznać za niezgodną z prawem modyfikację postanowień ustawowych. Z powyższych bowiem wyżej przepisów wynika, że rada może wprowadzić w planie miejscowym dla ustanowionej strefy ochrony konserwatorskiej określone ograniczenia, zakazy i nakazy, a które będą zobowiązywały potencjalnych inwestorów do określonego zachowania w celu ochrony znajdujących się na tym obszarze zabytków, natomiast w § 9 ust. 7 pkt 1 zaskarżonej uchwały zostały wprowadzone ustalenia planistyczne odnoszące się do konkretnych „obiektów budowlanych figurujących w rejestrze zabytków”. Słusznie zatem Wojewoda wskazał, iż normy związane z ochroną zabytków nie mogą w planie miejscowym odnosić się do indywidualnie określonych zabytków nieruchomości będących obiektami budowlanymi.

Po drugie, zdaniem Sądu również § 21 ust. 1 we fragmencie „oznaczone symbolem od MN/1 do MN/7” został podjęty z istotnym naruszeniem prawa, tj. art. 15 ust. 2 pkt 1 i 6 i art. 20 ust. 1 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 1 i § 8 ust. 2 rozp.MI.

Zgodnie z art. 20 ust. 1 u.p.z.p., plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu jego zgodności z ustaleniami studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji, z zakresu infrastruktury technicznej. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały. Zgodnie z art. 15 ust. 2 u.p.z.p., w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania (pkt 1) oraz zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów (pkt 6). Z kolei § 4 pkt 1 rozp. MI stanowi, że ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów. Zgodnie z § 8 ust. 2 rozp.MI, na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Do projektu rysunku planu miejscowego dołącza się objaśnienia wszystkich użytych oznaczeń.

Jak wynika z dotychczasowego orzecznictwa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu (wyrok z dnia 20 listopada 2012 r., II SA/Wr 688/12, „w art. 15 ust. 2 u.p.z.p. określono szczegółowe wymagania dotyczące projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który składa się z części tekstowej i graficznej. Tekst planu stanowi treść uchwały rady gminy a jego redakcja przybiera postać przepisów prawnych. Rysunek planu jest załącznikiem graficznym do uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i obowiązuje w takim zakresie, w jakim tekst planu odsyła do ustaleń wyrażonych graficznie na rysunku. Rysunek planu musi być więc uwzględniony w takim zakresie w jakim jest „opisany”. W pewnym uproszczeniu rysunek planu stanowi uzupełnienie i wyjaśnienie tekstu planu (...). Wobec oczywistej sprzeczności między rysunkiem planu a jego tekstem – niezależnie od tego, czy nastąpiła ona na skutek omyłki czy też świadomego zabiegu, niedopuszczalne było pozostawienie w obrocie prawnym zapisu tekstu planu, który nie znajduje potwierdzenia na jego rysunku oraz fragmentu rysunku planu, dla którego nie ma ustaleń w tekście”. Z kolei w wyroku z dnia 31 lipca 2012 r. (II SA/Wr 328/12), tut. Sąd wskazał, że „tekst planu i rysunek planu stanowią jedną całość, część tekstowa stanowi jego treść, natomiast część graficzna wskazuje za pomocą przyjętych symboli i nazewnictwa powiązanie z częścią tekstową planu (art. 20 ust. 1 zd. 2 u.p.z.p. i § 8 ust. 2 rozp.MI). Jeżeli zatem istnieje niespójność pomiędzy częścią tekstową i częścią graficzną planu to oznacza, że uchwała została podjęta z istotnym naruszeniem art. 20 ust. 1 zd. 2 i art. 15 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 1 i § 8 ust. 2 rozp.MI w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p.”

Podzielając stanowiska zaprezentowane w przywołanych powyżej orzeczeniach oraz uwzględniając wyjaśnienia Gminy, Sąd uznał za zasadny zarzut strony skarżącej odnośnie zakwestionowanego fragmentu § 21 ust. 1 zaskarżonej uchwały, który został podjęty z naruszeniem zasad sporządzania planu miejscowego poprzez brak ujęcia w ustaleniach zawartych w treści uchwały terenu przedstawionego na załączniku

graficznym nr 10 oznaczonego symbolem MN/8. Skoro bowiem do wyrysowanego na załączniku graficznym nr 10 do uchwały terenu oznaczonego symbolem MN/8 nie odnosi się część tekstowa planu miejscowego, to w tym zakresie istnieje niespójność pomiędzy treścią planu a jego częścią graficzną.

Z tych względów na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. orzeczono jak w punkcie pierwszym sentencji niniejszego wyroku.

Orzeczenie z punktu drugiego sentencji wyroku znajduje swoje oparcie w przepisie art. 200 w zw. z art. 205 § 2 oraz § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2023 poz. 1935 ze zm.).